

אני אוהב לצייר / מירה מאיר

מה שאני אוהב ביותר זה פשוט - לצייר.

אני לוקח דף חלק ובשתי תנועות - הופך אותו למגרש-משחק. ומכניס לשם את רוטי ואת יואל ודן, ולפעמים את עצמי - אם יש לי זמן. או למשל -

ביום חרף קר כשגשם יורד, ואפלו ברד, ובבית תנור דולק ונתחמד - אני לוקח דף חדש ומצייר לי שמש בצבע של דבש, ואת התינוקת חגית מתיזה מים בגגית, וצוחקת.

ולהפך - ביום חמים ושרב כשחם נורא אני מצייר לי ברכה קרירה, ולפעמים יער ירק ומצל, ולפעמים אפלו גשם.

וזה הכל מפני ש אני יכול במכחול לעשות לי הכל מה שרק מתחשק.

וכשאותי מרגיזים אני יכול לצייר לי ארמון פלאים או מערה שחרה ובה אוצר או בן-אדם עף כי יש לו כנף. פשוט מאד.

כל עוד יש לי נר וצבצים ומכחול - אני יכול לברא לי את הכל.

מתוך אני אוהב לצייר כתבה מירה מאיר צייר נחום גוטמן ספרית פועלים 1972

רוני היתה צריכה לצייר / נורית זרחי

רוני היתה צריכה לצייר אבל לא היה לה שלחן. בפנות האכל

עמדו קערות וספלים, וזה שבחדר הילדים קטן, זה שבסלון עגל ונמוך ועליו אין מה לדבר, בחדר העבודה הוא עמוס תיקים לא היה לה מקום לצייר. הלכה עם המכחול ביד הוא טפטיף וכתמים השאר והחליטה אם אין לה איפה לצייר היא תצייר באוויר. אבל האויר בבית צפוף. היא רצתה דף גדול יותר יצאה החוצה עם המכחול והתחילה לצייר.

האדמה היתה השלחן שלה והשמים והים, והיא יכלה לצייר ציור ענקי עד על אין שם.

אנשים הלכו ישר לציור שלה - גברים, נשים בשמלות ארכות נכנסו, הבעירו אש בתנורים ובשלו, ילדים שחקו והלכו מכות. והיא ציירה את הרחוב פלו, פתאם הגה גם הבית שלה פתחה את הדלת נכנסה פנימה וציירה שם שלחן ענקי בשבילה.

מתוך הפתעה כתבה נורית זרחי ציירה תרצה טנאי מסדה 1974

מישקה הצייר / יהונתן גפן

אצלנו בכפר גר גם מישקה הצייר, הוא יושב כל היום על פסא בקצור. יש לו כובע עם נוצה, מכחול בפנים של החלצה, וכשכלם עובדים - מישקה מצייר.

כשהאפרים הולכים לאסוף ביצים בלול - מישקה תופס עפרון, מתחיל לצייר חתול.

האפרים יוצאים לשדות, לחרש, לזרע, לקצור, ומישקה בוחש צהב עם אדם, או מוסיף קצת כחל לאפר.

”מצד אחד, אמר לי אפר, ”אנחנו עובדים והוא צייר. אבל מצד שני - אנחנו יודעים - בלי מישקה הכפר יהיה בלי צבצים.”

מתוך הדרקון הלא-נכון כתב יהונתן גפן ציירה הנה אדלן דביר 1986

ציור: פֶּעַל. 1. צר צורה בצבע או בכל דבר כיוצא בו, רשם דמויות בעפרון או במכחול וכדומה. 2. תיאר, דימה (מילון אבן שושן, 2003). ההגדרה המילונית מציגה את המשמעות המילולית-מוחשית של הפועל ורומזת למשמעות נלווית הנובעת מהקרבה בין השורש צי"ר לשורש יצ"ר. שלושת השירים עוסקים במשמעויות הללו, ומתהדהדת בהם הדרמה הרגשית-נפשית הקשורה בציור וביצירה.

השיר הוותיק **אני אוהב לצייר של מירה מאיר** (1932–2016) עוסק בחווית הציור הראשונית, הטבעית, של ילדים באשר הם. הילדים המגלים שהם יכולים לברוא עולמות בעפרונות צבעוניים מבינים שהציור מציע להם מציאות חלופית, שהם שולטים בה ויכולים לעצב אותה על פי רצונם וטעמם: "בְּיָוֶם חֲמֻסִין וְשָׂרָב / כְּשֶׁחֵם נוֹרָא / אֲנִי מְצַיֵר לִי בְּרִכָּה קְרִירָה...". או "וּכְשֶׁאֲוִתִי מְרַגֵּזִים / אֲנִי יָכוֹל לְצַיֵר לִי / אֲרֻמוֹן פְּלֵאִים...". די בנייר ובעפרונות צבעוניים ליצור עולם שלם: "כֹּל עוֹד יֵשׁ לִי נֶיֶר / וְצָבָעִים וּמְכַחֹל - / אֲנִי יָכוֹל לְבְרֹא לִי / אֶת הַכֹּל."

במרכז השיר של רוני הייתה צריכה לצייר מאת נורית זרחי (1941-) מונחים תשוקת היצירה המניעה את חיי האמן - "רוֹנֵי הַיְתָה צְרִיכָה לְצַיֵר", ולא "רוני בחרה לצייר" - והכוח העצום של התשוקה הזו, שאינה יודעת מחסומים או גבולות; "היא רצתה דף גדול יותר / יצאה החוצה עם המכחול / והתחילה לצייר." הצייר מחזיק בידו מכחול ענקים, והעולם כולו הוא הן בד הציור שלו והן היצירה המשתנה ללא הרף, כשהמציאות והדמיון מתערבבים בסערת רגשות תמידית.

יהונתן גפן (1947-) מגדיר בשירו **מישקה הצייר** את תפקידו-ייעודו החברתי של הצייר. לכאורה הצייר מעורר תרעומת - "מִצֵּד אֶחָד, אֲמַר לִי אֶפֶר, / אֲנִיחֵנוּ עוֹבְדִים וְהוּא צֵיֵר." מתחת לשורות אלה מזמזמות שאלות נוקבות: האם חייו של אמן קלים יותר? נוחים יותר? האם אפשר לוותר עליו? גפן מציג במילים פשוטות את החוזה הבלתי כתוב שבין אמנים לעמלים אחרים ואת ההזדקקות ההדדית; "אֶכָּל מִצֵּד שְׁנֵי - אֲנִיחֵנוּ יוֹדְעִים - / כְּלִי מִיִּשְׁקָה הַכֶּפֶר יִהְיֶה כְּלִי צָבָעִים."